

Джулия Мелучи
Разбито сърце и спагети

I loved, I lost, I made spaghetti
Copyright © 2009 by Giulia Melucci

© Издателство „Слънце“, 2014 г.

© Катя Перчинкова, преводач, 2014 г.

© Вихра Стоева, художник, 2014 г.

ISBN 978—954—742—205—6

Джулия Мелучи

Разбито сърце и спагети

Издателство „Слънце“

Основано 1937 г.

София, 2014 г.

Джулия Мелучи е родена и израства в Бруклин, Ню Йорк, където живее и до днес, само че в по-престижен район. Тя е бивш заместник-директор на отдел „Връзки с обществеността“ на списание „Харпърс“. Завършва колежа „Сара Лорънс“ през 1988 г. и оттогава работи като рекламен агент в издателския бранш. Преди да постъпи в „Харпърс“ през 2002 г., е работила в списание „Спай“, „Атлантик Монтли Прес“, „Вайкинз“, „Дъ-тън“ и „Скрибнър“.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА: Повечето от имената и някои идентифициращи героите подробности са сменени, за да предпазя невинните и не чак толкова невинните.

*На майка ми,
която ме научи да готвя и да обичам.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Антипасти	11
Кит Фрейзър предпочиташе пиенето	13
Моят баща	51
Закуска за победители	61
Кулинарната школа на Итън Байндър	72
Мич Смит си облиза чинията	124
Маркърс Калдуел се наяде и избяга	175
От „Сексът и градът“ до манастира	209
Вечеря за необвързано момиче	220
Лаклърн Мартин страстно обичаше... храната	231
Vasi e abbracci a...	311

Антипасти*

Всеки път, когато започвам да се срещам с някой мъж, просто не мога да се въздържа. Колкото и моите приятелки да ме предупреждават да не бързам, да се оставя той да ме спечели, да не се поддавам толкова скоро, не мога да устоя — иска ми се веднага да му сготвя.

За мен новият любим е примамлива възможност да демонстрирам онова, в което съм най-самоувверена — готварските си умения. Преценявам какви са кулинарните му предпочитания още от пръв поглед и предположенията ми обикновено са точни.

Готвила съм всевъзможни ястия — от обикновени спагети до къкреци с часове яхнии и сочни, пре-красно овкусени печени меса, гарнирани с идеално зачервени картопки и разноцветни хрупкави зеленчуци. Приготвяла съм шоколадови торти, чийзкейк и сладкиши с пълнеж от сезонни плодове. И съм излизала с мъже с всевъзможни професии — художници, адвокати, банкери и писатели, добродушни и груби, готови да се обвържат и отбягващи сериозни връзки, както аз отбягвам „Олив Гардън“**.

* Традиционни италиански предястия. — Бел. ред.

** Верига ресторанти за бързо хранене, предлагащи италианска кухня. — Бел. прев.

С всяка нова връзка аз се усъвършенствам, развивам свой собствен стил и ставам все по-добра в кухнята. Всички мъже, които са минали през живота ми досега, са ми служели за кулинарно вдъхновение. Така, макар да не научих нищичко за любовта, поне овладях майсторлъка да готвя изключително простички ястия с максимално вкусово въздействие.

Когато си влюбен, искаш да използваш времето си и за друго. Но съм убедена, че най-подходящата гарнитура към многобройните удоволствия, които носи любовта, е вкусната храна. Тя е и най-добрата утеха за болката, която любовта често причинява. Не говоря за очевидните средства за лечение като еднолитровите кутии сладолед! Това не е в стила ми. Не, най-добрият балсам за разбито сърце е вкусното ястие, приготвено собственоръчно (или още по-добре, приготвено от скъп приятел; за мой късмет много от приятелите ми са и страхотни готвачи). Ястие, което прошепва на сърцето и на душата ти, че си намерил най-добрия лек за себе си, поне засега, поне докато се появи следващият мъж... Защото следващ винаги се появява и тогава отново с радост готвиш за двама.

Кит Фрейзър предпочиташе пиенето

Започнах да излизам по срещи сравнително късно.

Първото ми истинско гадже беше Кит Фрейзър. Запознах се с него през януари 1990 г., на следващия ден след като се нанесох в първия си апартамент в Ню Йорк. Намираше се в Ийст Вилидж и го делих с Дженифър Уорън — близка приятелка от колежа.

Година и половина след дипломирането си живях при майка си в Бруклин, в къщата, в която израснах. Не си представях точно така идеалния дом, в който ще се нанесе за след завършването на висшето си образование. Забавих се с наемането на самостоятелно жилище заради смъртта на баща ми, който почина, когато завършвах. Не исках да оставям майка ми сама в голямата мрачна къща, но ми писна от братята ми, които използваха мазето за репетиционна зала, докато приятелките им седяха в кухнята и се обслужваха от хладилника, все едно са си у дома. Постоянно беше шумно и неудобно... С други думи — трябваше да се махна.

В онзи понеделник Луси, моята шефка в „Спай“,

легендарно сатирично месечно издание, където работех по подбора на снимковия материал, ми каза:

— Сега, след като вече имаш самостоятелно жилище, сигурно ще си намериш нов приятел.

„Какъв нов приятел?“, помислих си аз. Та аз нямах и стар. Поне не през последния, значително дълъг, период.

Единственият мъж дотогава, когото, с ръка на сърцето си, бих могла да нарека свое гадже, беше Стив Съливан — местен младеж, с четири години по-голям от мен, с когото излизах към един месец около шестнайсетия ми рожден ден. Спомням си го — Стив ме заведе да отпразнуваме събитието в ресторант, като възрастни, и ми подари гривна от нефритени мъниста. Беше със сако и вратовръзка, а аз с рокля от „Бергдорф Гудман“. По онова време майка ми щедро ми предоставяше кредитните си карти, за да пазарувам от универсалните магазини, и редовно ме пращаше „в града“, както тя се изразяваше, на пазар и фризьор в „Бергдорф“ — олицетворение на елегантността. Носех със себе си и бележка, подписана от нея, че ми разрешава да използвам картата, ако някой ме попита (никога не ме попитаха).

Тогава се смятах за пънкарка и роклята ми отразяваше представата на „Бергдорф Гудман“ за пънк. Горната част беше от памучно трико, с асиметрично изрязано деколте и ръкави, а долната — набрана, от ръчно рисуван плат. Смятах, че с нея съм достатъчно изискана за Стив, който беше студент, но живееше при родителите си и обичаше да излиза с приятелките на сестра си Лизи, сред които бях и аз, макар да не бяхме много близки с нея.

Израснах в Бей Ридж, квартал, който, за съжаление, е най-прочут с това, че в него се развива действието във филма „Треска в събота вечер“. Това помагаше за имиджа на американците от италиански произход толкова, колкото и мафиотските фамилии. Макар филмът да съдържа някои истини, ние вярвахме, че те се отнасят за така наречената „Малка Италия“ в район Бенсънхърст. В нашия квартал освен италиански живееха и ирландски семейства. Повечето от приятелите ми имаха сериозни проблеми: разведени родители, родители алкохолици (или и двете), братя и сестри, пристрастени към наркотиците. Те не търсеха утеха на дансинга в дискотеките, а се шегуваха. Винаги, когато по улицата се зададеше някой човек с вид на скитник, най-добрата ми приятелка от гимназията, Дениз О’Дей, надаваше жален вик: „Татееее! Татенце, прибери се у домааа!“ Все още го намирам за смешно.

С Дениз всеки ден след училище отивахме в „Съливанс“. Там сестрата на Стив, Лизи, се срещаше с бившите си съученици от „Ангелската мадона“ — енорийско училище, което се намираше точно срещу къщата им. Изпитвах известно страхопочитание към момчетата, които учеха в него, тъй като играеха баскетбол и имаха общи часове с момчетата. Аз бях завършила основното си образование в академия „Божия милост“ — девическо училище, ръководено от монахини и разположено зад високи каменни стени, опасващи четири пресечки. То беше донякъде по-префинено и не възпита у мен склонност към дриблирането. Въпреки това групичката ми беше приятна и аз се събирах с тях.

Стив ни се присмиваше, тъй като самият той изглеждаше доста изтънчен: учеше в университета „Фордам“

и ходеше на балетни представления. Обичаше да спори с баща ми за войната на Фолкландските острови и след като пороптаеше срещу „самоцелните“ англичани (като ирландец беше против тях), излизахме да се целуваме на пейката за пиано — единствената мебел на закритата предна веранда на къщата ни, която побираше двама. Докато слушахме „Тя е неповторима“ на Били Джоел на грамофона в моето кътче в мазето, си мислех: „Сигурно изпитва към мен точно тези чувства“. Не бях съвсем сигурна какво точно изпитвам аз към него. Малко ме присвиваше стомахът, когато не бе наблизко и когато се сетех за него. Харесваше ми да се целуваме, но няхах намерение да стигаме по-далеч. „Можеш да ме докосваш, ако искаш“, измърка той веднъж, докато са натискахме. „Че защо бих направила подобно нещо?“, помислих си аз.

Една вечер, докато седяхме на верандата, Стив заяви, че ще се пробва с момичето, което харесвал открай време — Бернадет Кориган. Тя беше едра, играеше баскетбол; баща ѝ имаше фирма за кораби влекачи и семейството им беше заможно. Моят баща играеше голф с господин Кориган и му помогна да получи членство за кънтри клуба. (А ето каква благодарност получих аз!) Два месеца по-късно Бернадет стоеше на стълбите пред „Съливанс“ и се фукаше с подаръка от Стив за рождения ѝ ден — от онези кукли матрьошки, които се отварят и вътре има по-малка кукла, която също се отваря, и така нататък, докато от последната не извади кладаски пръстен (ирландска брачна халка), макар двамата да не бях сгодени. Аз си намерих един куп въображаеми причини да не допусна болката да ме смаже.

Годината преди да срещна Кит, ходех на психотерапевт при една строга последователка на Фройд, която приличаше на Шер — за да разнищим защо, макар да съм на двацет и три години, никога досега не бях имала приятел за значителен период от време и още не бях правила секс. Липсата на опит ме притесняваше и бях убедена, че ще си умра девствена. Чувствах се изолирана от приятелките си (и други момичета започваха с връзките си късно, но аз бях безпрецедентен случай), които сякаш бяха посветени в някаква космична тайна, оставаща си загадка за мен. Вероятно това се дължеше не само на притеснението ми. Преди колежа учех все в девически училища, а пък после се записах в „Сара Лорънс“, където съотношението между момичета и момчета беше четири към едно — или по-скоро осем към едно, като се има предвид, че повечето студенти от мъжки пол бяха гейове. Всяко момче в „Сара Лорънс“, което искаше да си има приятелка, вече си имаше, понякога дори по две. Там важеше законът на джунглата, а аз не бях нито физически (бях малко пълничка), нито душевно (умирах от страх) годна да се състезавам със стройните богаташки щерки с бохемски навици, с които бях заобиколена.

Без да го желая горещо, си оставах добрата католичка. Единственото ми положително качество, с което бях известна, беше чувството ми за хумор.

Жестоката истина, че момчетата предпочитат да задоволяват духовните си потребности на едно място, а физическите — на друго, осъзнах през тринайсетата си година, когато научих, че Тони Сириани, постоянният ми придружител на басейна в кънтри

клуба, прекарва вечерите си на игрището за голф, където се натиска с Кони Камбрия. Вярно е, че Кони изглеждаше много по-добре от мен по бански.

В колежа прекарах безброй вечери в разговори с момчета, по които си падах, но нещата никога не стигнаха по-далеч. И когато се разделяхме в малките часове на нощта, леглото и добродетелта ми оставаха непокътнати. Не знаех къде греша, дали не излъчвам отблъскващи сигнали, или погрешно разчитам техните. Осъзнавах обаче, че съм изключително обърквана — заключение, до което можех да стигна и без помощта на психолог.

Това обаче беше минало. Започваше ново десетилетие, което с шефката ми нарекохме „десетилетие на любовта“. Нейното предсказание за промяна в любовния ми живот неочаквано се оказа вярно. Още същия следобед получих по куриер писмо от Кит Фрейзър. С него се бяхме запознали преди три години, когато се появи случайно в дома на родителите ми една лятна вечер заедно с Майкъл Петриано — брата на най-добрата ми приятелка от детството, Лариса. Семейството ѝ се премести в Ню Джърси, след като завършихме първи клас, но въпреки разстоянието, което ни разделяше, запазихме приятелството си — гостувахме си през съботните и неделните дни ту в Ню Джърси, ту в Бруклин, чак до края на гимназията. Лариса все още живее в Ню Джърси и ние си оставаме приятелки и до днес, трийсет и пет години по-късно.

Майкъл Петриано бе първото момче, в което се влюбих. Когато бях десетгодишна, го придружавах, докато разнасяше вестници, и ставах в пет часа, за да прекарам поне малко време насаме с него, яхнала

колелото на Лариса. Майкъл беше страшно умен и невероятно забавен, поради което и пострада. Получи нервен срив през лятото, след като завърши гимназия. В седмицата, през която се появи на прага ми заедно с Кит, бе решил да не си пие лекарствата и в детската ми стая започна да говори несвързано за бомбата, която щял да направи, за да изличи злото от лицето на Земята и да предаде световното управление на специално подбрана група от свещеници и равини. След това отиде да си вземе душ.

Докато Майкъл беше в банята, а майка ми обикаляше из къщата и криеше всички остри предмети, Кит ме наблюдаваше как разопаковам учебниците от токущо приключилата учебна година. Разказах му за тогавашната си интелектуална мания — Данте, и му пуснах плоча на групата „Ацтек Камера“. Според Кит (аз не си спомням) съм завързала на глезена му гривна от дребни мъниста. Той запомнил вечерта не заради странното поведение на Майкъл, а заради мен. Носел гривната, докато се скъсала, а после запазил мънистата.

Две години по-късно, докато чаках асансьора, за да се кача в офиса на „Спай“ след обедната си почивка, зърнах пред вратите му спретнат младеж с очила с тънки метални рамки и зелено спортно яке. Зачудих се къде ли отива, а още по-любопитно ми стана, когато той слезе на моя етаж, отиде при рецепционистката и попита:

— Тук ли е Джулия Мелучи?

— Аз съм Джулия Мелучи.

Кит, който по-късно заяви, че ме харесал в мига, в който ме видял, не помнеше как изглеждам, когато бе дошъл да ме търси. Аз на свой ред нямах представа,

че познавам симпатичния младеж пред асансьора.

Току-що завършил „Джорджтаун“, Кит живееше при семейство Петриано в Ню Джърси, докато си намери собствено жилище в Ню Йорк. Когато започнал работа в „Атлантик Монтли Прес“ — малко независимо издателство, чиито млади редактори купонджии често получаваха критики на страниците на „Спай“, — Лариса му каза, че офисите ни са в съседство. Застанал на рецепцията, той ме покани на купон с него и Майкъл през уикенда. Не можех да отида, а и не исках. Забелязах, че Кит се интересува от мен, следователно не исках да имам нищо общо с него. Но нямаше как да не забележа, че през следващите няколко месеца той изобщо не се обади.

И така, точно в деня, в който се изнасях от дома на майка си, получих писмото му — идеален ден за подобно послание. „Ново жилище, ново гадже.“ Бях готова. Обадох му се веднага и се уговорихме да се срещнем на обяд в четвъртък.

През онзи януари времето в Ню Йорк бе необичайно топло, затова с Кит си взехме храна от луксозна закусвалня и обядвахме на пейка в парка на площад „Юниън“, срещу сградите, в които се помещаваха офисите ни. Кит почти не докосна сандвича си с пушена пуйка и сирене бри, тъй като не млъкна през цялото време. Разказваше ми за годините си в колежа. Когато спомена как правели бонг от издълбани ябълки, малко ме отблъсна — дните, в които ползвах наркотици, макар и съвсем за кратко, бях оставила далеч в миналото. Стори ми се нелепо. Кит приличаше на истински млад джентълмен във всяко друго отношение — от ръчно изработените маркови ан-

глийски обувки до старинната табакера. Разполагах с предостатъчно време да го огледам внимателно. Изядох си граховата супа, хлебчето и курабийката, а той почти не бе наченал обяда си. Изнервах се да седя и да го слушам, след като си бях изяла всичко. (Аз съумявам да се храня и да говоря едновременно, без да пренебрегвам нито едното от двете действия.) Изпитах огромно облекчение, когато Кит извади цигара — най-накрая нещо, с което да ангажирам неспокойните си пръсти. Бях доволна, че бъдещият ми приятел е пушач — особено след като ядеше толкова бавно. Той ме изпрати до фойайето на сградата, в която работех, и ме помоли да му се обадя.

— Ти ми се обади — отвърнах аз.

Той се обади. Уговорихме си среща за следващата седмица. Предложи ми да го взема от офиса му и да пийнем по нещо в близкото заведение „Кедровата таверна“.

Кит не само изглеждаше притеснен, но и носеше ужасни джинси. Не бяха непростимо грозни като фабрично избелените дънки — един от модните кошмари в края на 80-те, — но цветът им бе от онова отвратително светлосиньо, което бе горе-долу същото. Учудих се на избора му на облекло, след като при предишните ни срещи бе изглеждал безупречно елегантен. Фактът, че Кит ме харесваше, го правеше уязвим в очите ми, а джинсите му никак не помагаха. На този етап обаче желяех да имам връзка достатъчно отчаяно, за да пренебрегна модното му прегрешение. Беше добър, нежен и внимателен. И неоспоримо красив — имаше отлично телосложение, хубави устни и гъста кестенява коса, изпъстрена тук-таме с руси

кичури. Беше умен — впечатление, затвърждаващо се от очилата с рогови рамки. На този фон какво значение имаха грозните светлосини дънки?

Кит компенсира издънката в облеклото с познанията си за представителите на абстрактния експресионизъм, превърнали „Кедровата таверна“ в свое любимо заведение през 50-те години на ХХ век. В колежа учех история на изкуството и възнамерявах да запиша и магистратура по тази дисциплина, но не си направих труда да чета за приемните изпити, а и в двете сутрини, в които бях записана да се явя, реших да си поспя. Решението ми не беше погрешно (или по-скоро липсата на решение); харесваше ми ритъмът на работата в офис и надеждната заплата, колкото и малка да беше. (По това време изкарвах по 12 000 долара годишно.) Работех в едно от най-готините нийоркски списания, което силно компенсираше мизерното заплащане — факт, с който началниците ми бяха наясно. Въпреки това много се зарадвах, когато Кит ми припомни за забравените ми студентски интереси и анализът му на картините на Марк Ротко и Франц Клайн бе неоспоримо очарователен.

Докато си говорехме, и двамата установихме, че ни свързва и друго, много по-съществено: бащите ни бяха починали; неговият — точно преди той да завърши гимназия, а моят — точно преди да завърша колежа. Когато изгубиш родител в ранна възраст, веднага изпитваш близост с други хора, които са преживели същото. Няма как да опишеш подобна скръб на човек, който не я е познал. Е, то не можеш да я опишеш дори на себе си. Именно затова ходех на психолог.

Кит ми беше благодарен, задето не му се присмях,

че е от Северна Дакота, както често се е случвало. Несъмнено бях наясно, че Северна Дакота се смята за дълбока провинция, все пак живееш в Бруклин, бях прекарала целия си живот в Ню Йорк. За мен Северна Дакота не е по-различна от, да речем, Охайо — просто поредното място, което не е Ню Йорк. Кит умееше да ловува и да лови риба, а баща му се занимаваше с препариране на животни. Най-малкият от четири деца, той единствен от семейството бе заминал на изток. В разговора ни продължи да изниква и темата за наркотиците — разказа ми за нощите, в които играел голф под въздействието на халюциногенни гъби, както и за по-историческите си интереси към любимия на Оскар Уайлд абсент. Изглежда, бе вманиачен на тема Рембо, което ми се стори романтично, но с напредването на разговора ни — и тревожно.

Наскоро се бях отказала завинаги от наркотиците, след като „ми се изгуби“ цял уикенд в луксозна къща в Ийст Хамптън с група англичани, приятели на колега от „Спай“. Изядохме твърде много гъби, нетърпеливи да усетим въздействието им. След това пропаднах в екзистенциален ад, чиято кулминация беше ужасна, мелодраматична реч за безсмислието на живота. Изгубих се сред тъмна гора, от която не можеха да ме спасят всичките пухкави дивани на света. Ако някой бе записал монолога ми, можеше да го използва ефективно като основно помагало на семинари за превенция на наркоманиите.

Но при настоящите странни обстоятелства — на среща с мъж, който искаше да ме впечатли и който изпъстрише разговора с множество препратки към опитати — изпитвах желание отново да се опияня. Готова

да продължим вечерта другаде, попитах Кит дали има нещичко в апартамента си. Уви, можеше да предложи единствено енфие — стрит на прах тютюн, който се смърка като кокаин. Енфието си беше истински анахронизъм, нещо като средство за придаване на аристократичност, което Кит използваше, за да компенсира произхода си от прерията. Престорих се, че винаги съм искала да пробвам енфие. На път за апартамента на Кит си взехме за вечеря чипс „Прингълс“ (по мое желание, остатъчен вкус от детството) и кока-кола.

Не бях виждала по-мрачно жилище от неговия апартамент. Състоеше се от малка стаичка без прозорци, която изпълняваше ролята на баня, кухня, дневна и кабинет едновременно. Вляво от нея имаше по-голяма стая с прозорец, от който като че ли се виждаха не само тухлени стени, но до него не можеше да се стигне заради камарите от вещи, принадлежащи на хазяина на Кит. Спалнята беше миниатюрна, колкото да побере леглото, а прозорецът ѝ гледаше към вентилационна шахта, около която се събираха и гукаха гълъби.

В стремежа си да разведри жилището, Кит бе окачил по стените всевъзможни украси — бумеранг, печатна реклама от 20-те години на XX век, на която бяха изобразени по-млад и по-възрастен мъж на велосипеди: „Баща и син в приятелска надпревара“. Опитах енфието и по-късно вечерта пробвах и други неща, които не бях правила до момента.

„Възглавницата ми ухае на твоя парфюм“, гласеше доставената на ръка бележка, която получих на следващия ден. Това бяха най-романтичните думи, които някой някога ми е писал. Замислих се дали на Кит нещо не му е наред. Изглеждаше наистина очарован

от мен, а подобно нещо нямаше как да е възможно.

Случаите, в които пропусках хранене, се брояха на пръстите на едната ръка, но през няколкото дни след срещата ни почти не хапнах. На другия ден, на обяда със съквартирантката ми Джен по случай спешния анализ на събитието, побутвах салатата си, докато се опитвах да ѝ опиша Кит. Вече бях преминала в режим „самоунищожение“ и това преиначаваше спомените ми за физическите му характеристики. Огледах се в ресторанта, открих най-смотания на вид мъж и го посочих:

— Ето така изглежда.

— Не е вярно — отвърна Джен, тъй като ме познаваше добре.

— Добре де, не е толкова зле, но горе-долу е такъв.

Дори да не вярвах на собствените си очи, можех да си извадя заключения от няколко други случки, че у Кит има нещо незабравимо. Очевидно всяка жена, която бе познавал през живота си, продължаваше да поддържа контакт с него. Когато започнах да оставам с преспиване при него, не минаваше и вечер, без бившето му гадже от колежа да се обади. (Оказа се, че според нея те още били заедно, но това е история, която тя може да опише в своя книга.) Дори една стара негова тръпка от гимназията звънеше посред нощ всяка седмица. Кит, от своя страна, не правеше нищо, за да прекрати отношенията си с тях.

Несъмнено обаче имаше сериозни намерения спрямо мен. Когато кажеше, че ще ми се обади, винаги спазваше обещанието си. Носеше ми чантата, ако бе твърде тежка. С удоволствие изминаваше с влак пътя до дома на майка ми в Бей Ридж, за да прекараме заедно дори само час, ако случайно бях там в

събота вечер. В началото на връзката ни единствено аз изпитвах тревоги. Навлизането в любовта и секса ме плашеше, затова си измислях проблеми, които да оправдават необяснимите ми страхове. През първия месец си внуших, че съм бременна, макар да използвах много стриктно контрацептиви и вероятността от забременяване да бе нищожна. След това реших, че Кит е гей, когато изгубих от поглед него и приятеля му Мат на един купон. Дори не проявявах достатъчно разум да не изказвам на глас притесненията си. Споделях всичко с Кит, който приемаше невротичните ми прояви с търпението на светец.

В същото време пред мен се разкриваше един изцяло нов свят, не така изтъкан от конфликти. Открих го в кухнята на новия ми апартамент, където печката и фурната, изцяло на мое разположение, предизвикаха неподозираното до този момент желание да готвя. Кухнята у нас беше абсолютно владение на майка ми. В неделните сутрини от там се разнасяше аромат на пържено месо за традиционното ѝ рагу. Като малка закусах с току-що опържено, идеално подправено кюфте, от чиято сочна кайма се подаваха стръкчета магданоз и което бе по-вкусно и от завършеното ястие със сос. В делнични вечери майка ми приготвяше агнешка яхния с артишок и бакла, печена писия с лимон, поръсена с пресни хлебни трохи, или още по-простичкия за приготвяне, но не по-малко вкусен ростбиф със сос и картофено пюре.

Майка ми, Джанет, е първо поколение американка от италиански произход, родена в Бруклин. Баща ми, Никола, пристигнал в САЩ от Южна Италия и отворил лекарски кабинет. Двамата заживели в Брук-

лин и им се родили пет деца — три момичета и две момчета, — от които аз бях най-малката. Въпреки клишетата за емоционалната природа на италианците, моите родители не раздаваха прегръдки на всяка крачка и не ни засипваха с думи на обич. Напротив, когато ни се ядосваха, го показваха ясно. Татко работеше неуморно, а майка ми се грижеше да сме добре облечени и нахранени. Това бяха основните аспекти, в които те проявяваха любовта и грижите си за нас. Когато баща ми не работеше до късно в кабинета си, за вечеря неизменно имахме изтънчено тристепенно меню. На кръглата кухненска маса, застлана с пъстра покривка и платнени салфетки със същия десен, винаги започвахме със спагети, следвани от ястие с месо или риба и зеленчуци. Майка ми е сицилианка, което означава, че според нея храненето не може да приключи без „нещо сладко“. Тя неуморно търсеше най-добрите десерти и би обходила и трите съседни щата, ако разбереше, че някъде из тях се крие хубава сладкарница. Ако не донесеше десерт от подобна експедиция, тя обикновено забъркваше нещо набързо: пай с кокосов крем, шоколадов кекс или бухти със сирене, обилно поръсени с пудра захар.

За мен домът винаги е бил свързан с пълен хладилник. По този въпрос бяхме на едно мнение със съквартирантката ми. Джен, която е еврейка и е израснала в Уинчестър, обича да яде колкото мен (всъщност не бих могла да се сприятеля със зложоди хора). Тя ще потвърди кулинарните умения на майка ми. Джен все още разказва вълнуващо за уикендите, прекарани у дома, докато бяхме студентки и баща ми беше още жив, а майка ни приготвяше фантастични ястия. Ако

пропуснехме вечеря, за да излезем в някой бар или клуб в Манхатън, знаехме, че когато се приберем, в хладилника ще ни чака приготвена храна. Не познавам нито едно друго семейство с подобни на нашите хранителни навици. Една вечер, когато се прибрахме, заварихме брат ми Ник и приятеля му Джон да опустошават останената в хладилника храна.

— Какво ядете? — попитах аз, малко разтревожена, че за нас няма да остане нищо.

— Аз ям риба, а Ник шоколадов чийзкейк — отвърна Джон замечтано. Изглеждаше, все едно е открил златно находище. Разбирах го много добре, защото подобни съкровища се намираха в къщата ни всяка нощ.

Първата вечер в новия апартамент, след като с Джен си разопаковахме багажа, излязохме да напазаруваме от безбожно скъпия деликатесен магазин нагоре по улицата. Когато се върнахме, изпуснах торбата, в която имаше шише зехтин екстра върджин, който едва можехме да си позволим. Стъклената бутилка се счупи и зехтинът се разля на кухненския под. Джен грабна парцала; аз веднага се обадих на майка си, защото знаех, че тя ще ми съчувства за трагедията. Това беше първото от многобройните ми обаждания до майка ми, с които споделях поредната си кулинарна несполука. През годините съм ѝ звъняла, за да я питам как да заменя самонадигащото се брашно с обикновено (разрешението на проблема е изписано на опаковката); питала съм я как да спася домашно приготвени ньоки, които съм извадила от водата твърде рано (няма как) и какво да правя, ако месото трябва да се пече още един час, а гостите ми вече са пристигнали и седят само на маслини и сирене (продължавай да допълваш

чашите с алкохол). Доста често щях да я търся и за да ѝ споделям любовните си неуспехи, но на тези ми въпроси отговорите ѝ не бяха така ясни.

Макар мама да не бе успяла да ме научи как да играя игричките на любовта, поне ме изпрати по широкия свят с достатъчно познания как да сготвя обикновен доматиен сос. Именно ястията, които я бях гледала да приготвя безброй пъти, поднасях на Кит в началото на нашата връзка. Макарони с доматиен сос и босилек беше типичното блюдо за вечеря в делнични дни в дома на Мелучи; майка ми винаги скриваше по няколко резена патладжан на дъното на всяка купичка за изненада. След макароните имаше панирани телешки или пилешки котлети, задушени със зехтин и масло, гарнирани с резенчета лимон; задължително ядохме салата от марули, украсена с резени червен лук и портокал. Такава беше и първата вечеря, която приготвих сама. И я споделих с Кит.

Пържен патладжан

- **1 патладжан (за предпочитане от гребния италиански сорт, ако можете да намерите от тях)**
- **2 супени лъжици зехтин**
- **сол**

Нарежете патладжана на филийки, дебели около половин сантиметър.

Загрейте зехтина в тиган и поставете в него колкото парчета от патладжана се поберат. Запържете ги,

докато станат златистокафяви и от двете страни. Възможно е да се наложи да долеете зехтин, тъй като патладжанът поема много мазнина.

Погредете изпържените патладжани в чиния, постлана с два пласта хартиени салфетки. Поръсете със сол.

Продуктите са за 2 порции, но остава и допълнително.

Песен доматен сос за двама

- 1 чаша цели консервирани домати
(загължително е да са цели и да са от Италия, макар да си признавам, че когато ме мързи, си купувам нарязани; не казвайте на майка ми)
- 1 супена лъжица зехтин, както и още малко зехтин за овкусяване
- 1 скилидка чесън, счукан (или две супени лъжици нарязан на ситно лук)
- щипка лют червен пипер (можете да го използвате по желание в тази и във всички рецепти по-нататък; аз лично обичам да го ползвам при всяка възможност)
- пресен босилек
- 1 чаена лъжичка захар
- 1/4 чаша червено вино
- 1/2 чаена лъжичка сол
- 225 г макарони тип „пене“
- прясно настърган пармезан, пекорино или друг вид твърдо сирене за поръсване